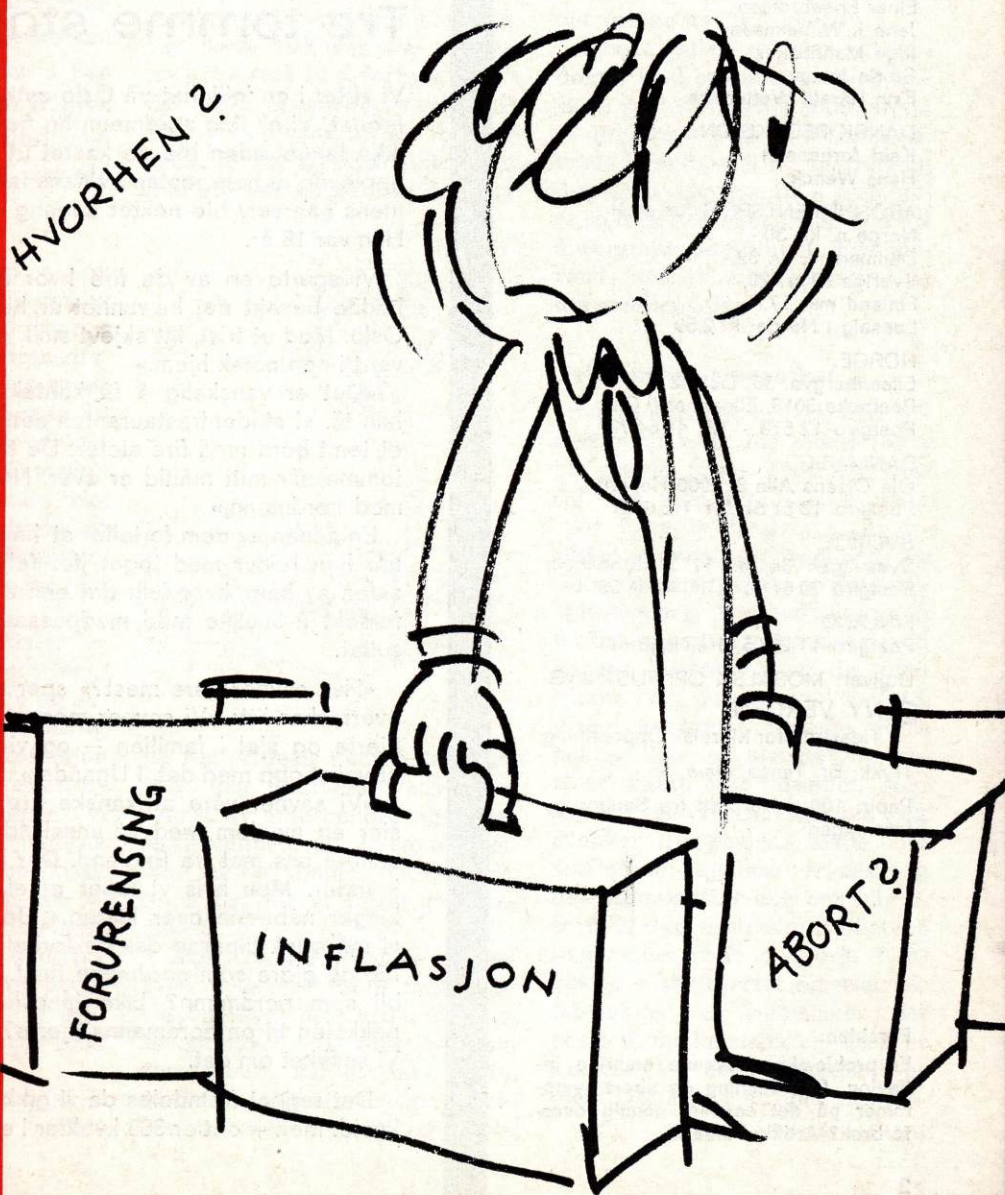

24.01.021

ny verden

TIDSSKRIFT
FOR MORALSK
OPPRUSTNING

NR. **11** 1974

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen, redaktør
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Finn Harald Wetterfors

DANSK REDAKSJON:
Keld Jørgensen
Hans Wenck

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge n. kr. 30,-
Danmark d. kr. 32,-
Sverige sv. kr. 20,-
Finland mk. 17,-
Løssalg i Norge: kr. 2,50

NORGE:
Elisenbergvn. 35, Oslo 2
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Postgiro 12 579 - Tlf. 44 64 78

DANMARK:
Ole Olsens Alle 8, 2900 Hellerup
Postgiro 18 51 51 Tlf. HE 6327

SVERIGE:
Sveavägen 34, 6., 11134 Stockholm
Postgiro 70 61 90 - Tlf. 10 34 56

FINLAND:
Postgiro 11 20 95, Helsingfors

Utgiver: MORALSK OPPRUSTNING

NY VERDEN

Tidsskrift for Moralsk Opprustning

Trykk: Br. Tengs, Oslo

Papir: 100 g Norprint fra Saugbrugs
foreningen

Forsiden:

Er problemkompleksene omkring
inflasjon, forurensning og abort symp-
tomer på det samme, nemlig over-
forbruk? Artikkel side 3.

Tre tomme stoler

Vi sitter i en leilighet på Oslo østkant. Utenfor sildrer høst-
regnet. Vi er fem nordmenn og fire indere fra Uganda. For
ikke lenge siden ble de kastet ut av sitt land. En av dem
opplevde at hele resten av hans familie slapp inn i England,
mens han selv ble nektet adgang og sendt videre til Oslo.
Han var 18 år.

Vi spurte en av de fire hvor mange norske hjem han
hadde besøkt det halvannet år han hadde oppholdt seg i
Oslo. Med et trist, litt skjevt smil, svarte han: «Jeg har ikke
vært i noe norsk hjem.»

«Det er vanskelig å få kontakt med nordmenn,» føyet
han til. «I studentrestauranten setter jeg meg ofte ned ved
et tomt bord med fire stoler. De tre andre stolene er alltid
tomme når mitt måltid er over. Nordmenn setter seg helst
med nordmenn.»

En annen av dem forteller at han har sluttet å sette seg
når han reiser med toget, for folk slår seg aldri ned ved
siden av ham, hvor fullt det enn er. Et par ganger har han
forsøkt å snakke med medpassasjerer — med magert re-
sultat.

«Hva savner dere mest?» spør en av oss norske. Svaret
overrasker litt: «Vi savner mor.» Og de forklarer: «Hun er
hjerte og sjel i familien — og vi er familiemennesker. Vi
er vokst opp med det, i Uganda.»

«Vi savner våre afrikanske grønnsaker, — solen også,»
sier en av dem med et unnskyldende smil. «Våre mødre
sender oss mat fra England. Der kan man få kjøpt virkelig
krydder. Men hvis vi lager et ekte indisk måltid her, så
klager naboene over lukten.» De føyer til: «Det er klart
vi må også tilpasse oss de forholdene vi er en del av her
nå, og gjøre som nordmenn flest. Men betyr det at vi skal
bli som nordmenn? Like innesluttet? Hvordan finner vi
nøkkelen til en nordmanns hjerte? Hvordan åpner vi det?»
Vi snakket om det.

Det regnet fremdeles da vi gikk. Det hadde vært en god
kveld. Men — det er 365 kvelder i et år.

Oss hyklere imellom

Av Einar Engebretsen

Et folk som ikke tar utgangspunkt i en ideell målsetting, vil snart la sin kynisme forme fremtiden, hevder Einar Engebretsen her. «Vi aksellereres inn i nye virkelighetsmønstre, som vi igjen må ta utgangspunkt i. Den relative norms sklibrett til ukjente dybder.»

Dagens avis. Side opp — og ned — med abort, inflasjon og forurensning. Hvordan stoppe inflasjonen, stoppe forurensningen, stoppe det «uønskede barn». Hvordan ta hva man vil uten å høste hva ingen ønsker.

Inflasjonen er et «uønsket barn». Folk kjøper hva de ikke behøver for å gjøre inntrykk på naboer de ikke liker. Flere vil ha mer og mer. Vi kaller det velstand.

Et annet uønsket foster er forurensningen i naturen. Mennesket volder ressursene og avkommet er ødelagt vann, dårlig luft og døde fugler. Inflasjon er økonomenes ord for overforbruk. Overforbruk doper vi vekst og velstand. Overforbruk av ressurser er fremskritt. Overforbruk av sex kaller vi frigjøring. Oss hyklere imellom.

Problemkomplekset omkring inflasjon, forurensning og abort er symptomer, en frukt av grådighet, fråtseri og overforbruk over hele skalaen.

I Aftenposten 9. oktober skriver Frøydis Sandvig: «Hvis

graviditet er et resultat av mangel på pevensjonsopplysning, hvem har så ansvaret? Skal samfunnet, som har undertrykket dette behovet for opplysning, ha rett til å forby abort?» De fleste uønskede graviditeter idag er et resultat av overforbruk. Skyld ikke på samfunnet, like lite som du kan bruke munn

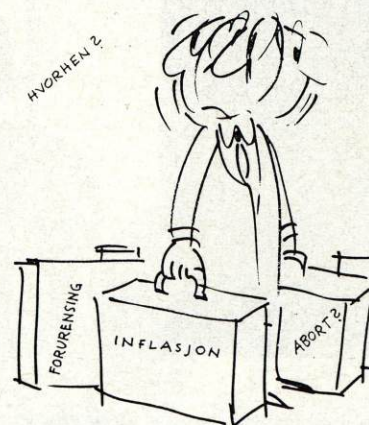
forsøker å pådytte de unge sine synder. Pyntet og pudret i fremskrittvennlig terminologi. Men det lukter av lik, ikke liv.

Abort, piller, spiraler og kondomer skal erstatte evne og vilje til å gi kommende generasjon et dynamisk, fullt ut tilfredsstillende livsinnhold. En målsetting dyptgripende nok til å engasjere hele mennesket. Stor nok til å forandre samfunnet. Fascinerende nok til å tilfredsstille de dypeste lengsler.

Selvstendige mennesker

«Avholdenhet er vel som oftest et uttrykk for redsel for å bli gravid igjen. Men har redsel noe med moral å gjøre?» spør Frøydis Sandvig i sin artikkel. Renhet (et tabu-ord) er ikke det samme som en defensiv avholdenhet. Det betyr ikke å gå baklengs inn i himmelen med øynene klistret til alt det man gjerne vil, men ikke tør på grunn av konsekvensene. Renhet er ikke en stresset og heroisk kamp mot urenheter, som styrker selvrettferdigheten og svekker livsgleden. Både det forflatede, sjelløse fri-sex og det krampaktige anti-sex har lite med den uselviske renhetens livgivende kraft å gjøre. Renhet er en helhjertet og uselvisk lidenskap som fremelsker det beste i medmennesker. Det er kreativt — hele mennesket er med. Det står i forhold til men-

Forts. side 14

på regjeringen når du har forspist deg. Individet vasker ansvaret av sine hender og heller skyllevannet ut i samfunnet. Når det begynner å lukte vondt, så er det dit vi retter pekefingeren.

Ingen skal fordømme et moralsk feilskjær. Men ingen bør rasjonalisere sine nederlag i læresetninger — og forkynne dem som frelse. En kynisk og defaitistisk middelaldrende generasjon, også i kirke og skole,

Kjersti fikk hilse på lillebror da hun kom hjem fra India.

Det eneste som nytter er å være medmenneske

Kjersti Nielsen er hjemme på kort besøk hos familie og venner i Drammen før hun reiser tilbake til Asia. Det var et års tid siden hun slo lag med den reisende styrken i *Song of Asia*, skuespillet som har gått en seiersgang gjennom India, Laos og Vietnam.

— Du og en annen norsk jente representerte Europa i en ellers fullstendig asiatisk oppsetning. Hva har det betydd for deg?

— Det gikk opp for meg at Europa er et lite område på kartet. Før så jeg for meg vår verdensdel, og på utsiden var

alt det andre småtteriet, liksom.

Økonomisk sett kan man jo si at Europa veier mye, men hvis man skal være verdensborger, kan man ikke bare vurdere økonomisk og utviklingsmessig, men etter mennesker. Ti europeere er ikke mer verdt enn ti indere, selv om vi gjerne tenker slik.

Da jeg var i India, tenkte jeg mye på utviklingshjelpen. Vi sitter her hjemme og planlegger. Noen hull blir nok fylt. Men vi har ingen visjon for hva den «flaten» vi lager, skal brukes til.

Jeg har fått en viss forståelse av hvilke følelser folkene i utviklingslandene har om oss. Enten må vi lære å vinne dem som venner, ellers så får vi dem mot oss. Hvis de skulle begynne å handle ut fra ønsket om å hevne seg, vise at de er like sterke eller 'like gode' (i stedet for å finne ut hva *de selv* skal være i fremtiden), kan mye galt komme til å bli gjort.

— Mange mener at situasjonen i India er håpløs.

— Jeg synes ikke det, selv om jeg var fullstendig slått ut den første uken jeg kom dit. Så forsto jeg at jeg kunne *velge* om jeg ville ha håp eller ikke. Det er enorm korrupsjon der, dårlig utnyttelse av arbeidskraften og et jordbruk som tildels ligger 200 år tilbake i tiden — og utrolig mange klarer seg likevel. Det er håpefullt i seg selv. Det andre som gir meg håp, er at jeg selv er blitt an-

nerledes på mange punkter. Når det går for meg, kan vi vente det av hvem som helst! Og jeg har truffet så mange som har tatt en beslutning om å rydde opp i sitt eget liv og bygge et nytt India.

Det å 'forvandle mennesker' er det aller viktigste, har jeg

forstått. Men det er noe Gud må gjøre. Det *jeg* kan gjøre, er å søke Guds hjelp bestandig til å *være det rette medmenneske* for de forskjellige.

Dette med *vennskap* har jeg tenkt mye på. Ofte har jeg valgt de menneskene jeg selv syntes det var noe ved, de andre betyd-

de liksom ikke så mye. Bestevenner kan vi vel ikke bli med alle, men jeg tror det er mulig å bli glad i alle.

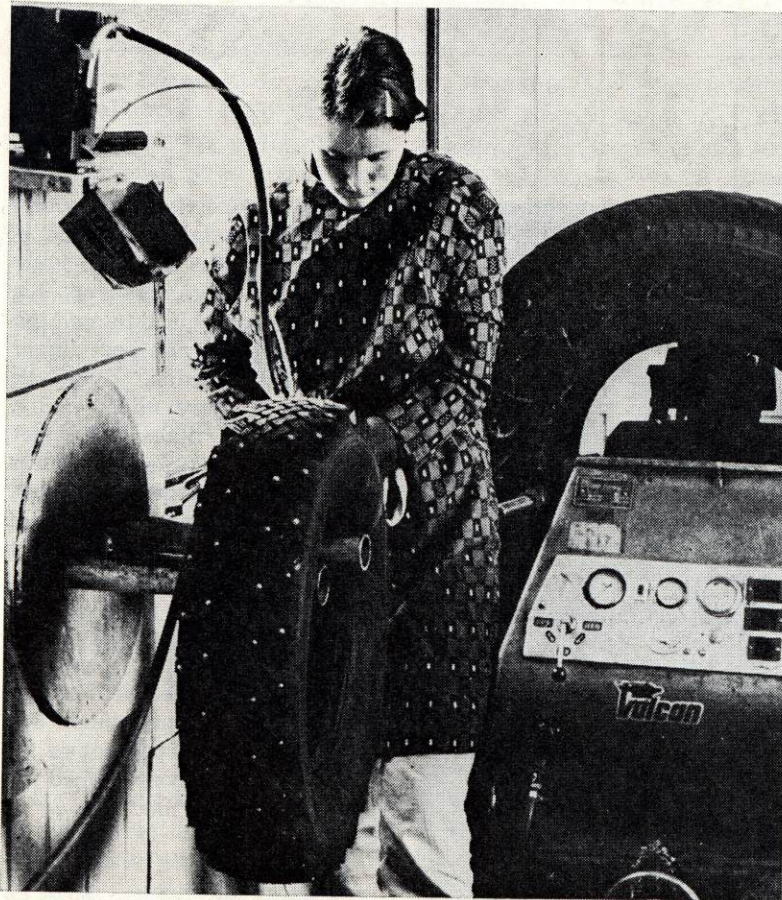
I India sto jeg plutselig der blant mennesker som ikke visste noe annet om meg enn at jeg var 'Kjersti fra Norge'. Gjennom årene har man kanskje kommet til å bety noe for enkelte mennesker, og plutselig oppdager man hvor mye av tryggheten man baserer på det. En familie som er glad i deg, ikke fordi du er snill, og oppfører deg bra f. eks., men fordi du *er den du er*. Jeg måtte vende meg til Gud og be om hjelp, og da ble det en realitet dette at Jesus var et menneske, at han er en venn som følger deg hele tiden. For da trengte jeg det.

Alt som er ekte

— Møtet med andre religioner, hvordan artet det seg?

— Ikke så problematisk som når man prater om det her! Forskjellen mellom teori og reell tro var like slående hos en hindu som den er hos kristne. Forøvrig så jeg *flere* Kristusbilder i India enn du finner i Norge, men folk var ikke interessert i å «bli kristne», for det betydde skifte av *kulturform* for dem, først og fremst. Men alt jeg hadde å fortelle som var ekte hos meg, var de interessert i. Jeg traff f. eks. en indisk pike på 23 år, og jeg fortalte henne at jeg holdt på å lese: «Imitation of Christ» (Kristi etter-

Penger til reisen tjenes opp ved fars verksted i Drammen. Her «pigges» bildekk. Arbeidet går raskt unna for Kjersti.

Yang Tcheng.

En stor gruppe unge fra Laos var noen uker i det indiske MRA-sentret Panchgani tidligere

Ungdom fra Laos får trening i MRA

re i høst, på initiativ fra viseutenriksministeren Tianthone Chantarasy og med støtte og anbefaling av statsministeren. Delegasjonen var et resultat av at skuespillet 'Song of Asia' besøkte Indo-Kino i vår.

Laotianerne var studenter og lærere, barn av regjeringsmedlemmer, flyktninger og landsbyungdom. Mange av dem hadde gjennomlevet dype personlige

tragedier på grunn av krigen, og var eksempler på motsetningene i det laotiske samfunnet. Som for eksempel Yang Tcheng, en student fra Mon-stammen.

Mon-folket i Laos var en del av emmigrant-strømmen fra Sør-Kina som spredte seg over Sørøst-Asia i det 16. århundre. Idag bor 700.000 av dem i Laos. I Kina er det fremdeles 7 mill. av den samme folkegruppen.

Det eneste . . .

Forts. fra forrige side

følgelse). Nå fikk jeg nettopp et brev hvor hun forteller at hun har skaffet seg den selv, og synes den er fin. Hun er bra-min og holder sine bønneøvelser hver dag.

— Hvordan var det å komme hjem?

— Når jeg kjører på bussen her, og ser hus på hus med skikkelig maling, rette vinduskarmer med gardiner, osv., tenker jeg: Hva er det som har gjort at vi har det slik? Hvor lenge kommer vi til å beholde det? Jeg tror at mesteparten kommer fra hardt arbeid. Vårt system her kan ha gjort at resultatet av arbeidet er blitt jevnere fordelt enn i andre land, men dersom man ikke hadde arbeidet, hadde man ikke hatt noe

Er ikke bekymret for Kjerstis reise, sier pappa Kristen Nielsen.

å fordele. Og hvis vi begynner å overvurdere systemet og fordelingen framfor arbeidet, kommer det til å gå nedover. Jeg tror det er dumt å late som det er noe mystisk noe som ligger bak levestandarden. Hvis alle begynner å gjøre minst mulig, så holder det ikke. Dette sier jeg i forbindelse med India, for noe man kan reagere over der, er at ingen tenker at arbeide er en dyd. Da jeg kom hjem, fant jeg litt av den samme tendensen her.

— Gruer du deg litt nå?

— Nei, jeg gleder meg til å dra tilbake til de menneskene jeg er blitt venner med. Jeg har fått litt mer perspektiv på det daglige samværet med de jeg reiste rundt med i *Song of Asia*.

E. R. H.

Mon-folket er blitt puffet frem og tilbake i flere hundre år. Også under striden mellom Pathet Lao og Souvanna Phouma forsøkte man å bruke dem som en brikke i maktspeillet.

Majoriteten av folkegruppen tror på forskjellige guder i naturen, men en god del av dem er blitt kristne gjennom franske misjonærer. De er for det meste nomader, og skifter boplass hvert tiende år.

Yang Tchengs familie, som også har flyttet flere ganger, ble katolikker i 1952. Tchengs barndom var vanskelig. To av søskenflokken på ti døde i oppveksten. Idag bor familien i Sayaboury, halvveis mellom Vientiane og Luang Prabang. Tcheng reiste til Vientiane for å fullføre skolegangen og gå på college. Det var barrierer å overkomme.

Selv sier han: «Laotianerne forstår oss ikke. De kaller oss 'meo', hvilket betyr barbarer. De vet ikke hvor mye det lille ordet har skadet oss. Jeg har hatet laotianerne. Jeg brydde meg ikke om å lære språket deres engang, og kunne bare akkurat nok til å klare eksamen.»

Direkte tale

Da Tcheng kom til Panchgani observerte han det som foregikk. «Hver gang jeg tok del i en konversasjon, hørte jeg nøye

etter om noen kalte meg 'meo'.

Etter noen dager tok han ordet på et møte. «Jeg ønsker å be laotianerne om tilgivelse for hatet mitt.» Hva var det han fant i Panchgani?

«Alle virket fri som mennesker. De talte ikke fordi de var flinke, men fordi de ble inspirert til det. Da jeg hørte hvor ærlige og direkte folk var i det de sa, bestemte jeg meg for at jeg selv skulle bli helt annerledes.»

«Hjemme bor jeg sammen med en gruppe munk. I fellesskap håper jeg at vi kan forandre noe i Laos. Jeg vil gjerne bringe med meg en gruppe tilbake hit.»

Tcheng talte om *Song of Asia* besøk i Laos. «Det inntrykket jeg fikk, var at dette er den eneste måten å forene folkene i Laos. Det var derfor jeg kom til Panchgani for å lære mer om MRA.» Mange av vennene hans hadde sett showet. Innholdet nådde fram til dem som så det, det viste seg ved at det var så stor interesse for at gruppen vår skulle reise hit for å få trening, sa Tcheng.

Viljestyrke

Det er lett å feilvurdere Yang Tcheng, fordi han er småvokst, bebrillet og stillferdig. Men det er en stålfast viljestyrke og be-

sluttsomhet der, som vil komme godt med i oppgaven han har påtatt seg.

Sanjoy Hazarika.

Når snørydding blir mer enn mosjon

La Jacobsen Imperial snøfreser hjelpe Dem.

2 modeller:
7 eller 8 HK,
65 eller 75 cm arbeidsbredde.
Startsikker.
Effektiv.
Lettvint.

Spør etter Jacobsen hos

Reinhardt Maskin A-S

4601 Kristiansand S

Avd.: Østre Aker vei 101

Oslo 5

Skatten i åkeren

Av professor Theophil Spoerri

Tro er for mange noe meget tåket. Derfor vil jeg begynne med en fortelling som gir oss et grunnlag.

Himlenes rike er lik en skatt som var gjemt i en aker, og som en mann fant og skjulte, og i sin glede gikk han bort og solgte alt det han hadde og kjøpte akeren.

Hva skjer i denne lignelsen? En mann finner noe som er så verdifullt at han selger alt han eier for å få tak i det.

Hva er så dette verdifulle? Guds Rike. Og hva er akeren? Jorden, verden. Hva er verden? Mennesker. Det er naturligvis også fjell, elver og hav. Men den egentlige verden er mennesker. Og akeren er den del av verden som er min. Akeren det er jeg.

Og troen er at jeg finner denne skatt som er så verdifull at jeg vil gi alt for å eie den. Troen er altså først og fremst en oppdagelse. Jeg oppdager det verdifulle som finnes i verden. Hva skjer da? Da graver man det frem. Man gjør noe. Tro er også å handle. Når man har en skatt i en aker, lar man den ikke ligge, man graver og graver, ofte dypt og møysommelig, for å få opp alle gullkornene, edelstenene.

Hva har det med Guds rike å gjøre? Kristus sa: «Guds rike kommer ikke på en slik måte at en kan se det med øynene. Ingen vil kunne si: Se her er det eller — der er det. For

Guds Rike er inne i dere.» Et vidunderlig ord. Det verdifulle som finnes — er inne i oss!

Hver dag noe nytt

Og så består hele mitt liv i dette å grave etter skatten. Det tar aldri slutt. Jeg er 84 år gammel og hver dag finner jeg noe nytt. Min hustru og jeg har vært gift i 59 år. Og hver dag oppdager jeg noe nytt hos henne. (Det er naturligvis steiner der også, som jeg støter meg på!) Guds Rike i min hustru. Guds Rike i meg. Guds Rike i alle som vi har noe å gjøre med. Og det gir et helt nytt forhold til menneskene. Når jeg vet at det ikke bare er stein og jord og skitt der, som man ofte tenker om andre, men at i all den steinen er gjemt gullkorn, da blir ethvert menneske noe utrolig verdifullt.

Noe som ingen andre kan

Dette verdifulle, som finnes i enhver, er uten sidestykke. Enhver har i seg noe som bare finnes i ham, og bare kan bli gravet frem hos ham, som først da gjør det mulig at verden blir Guds Rike. Det skaper en helt ny holdning i alle menneskelige forhold, også i oppdragelsen.

Dette særegne har man lett for å miste. Jeg mistet fire år av mitt liv fordi jeg ville kopiere en annen. Men det gikk ikke. Jeg anstrengte meg forgjeves. Gud vil ikke ha imitasjoner.

Hvordan kan man i det hele tatt finne sitt sanne jeg? Det er en oppgave for hele livet, og en livslang kamp. For man kan også miste sitt eget jeg. Derfor må vi ha hjelp. Hjelpen er det indre kompass, som enhver har i seg, som gjør at han kan gi akt på det innerste som foregår i ham og så skritt for skritt finne veien til det som Gud har bestemt ham til. «Bli der du er». Det er også det vidunderlige, at det finnes fire absolutte normer, som de fire himmelretninger på kompassrosen, som hjelper oss å finne neste skritt.

Tro — en kamp

Men nå må jeg spesielt peke på noe. Kampen består i at vi hvert øyeblikk rydder unna det som står i veien for at vi blir det vi er bestemt til å være, og det kan være meget smertefullt. Ofte varer det lenge før vi forstår det ordet: «Den som vil berge sitt liv, skal miste det; men den som mister det for min skyld (for Guds Rikes skyld) skal finne det.»

Man kan bli trett av kampen. Nylig satt en fortvilet dame hos oss. Jeg sa til henne: «Du er nettopp der hvor Gud vil ha deg. Du er ved din grense.» Det liker man ikke, man vil helst være uten grenser. Men når man er kommet til sin grense og aksepterer den, da merker man at det er noe på den andre siden som ikke er av meg. Og at det fra den andre siden kom-

Fra et treningsmøte i Caux i sommer. Over 300 studenter, skoleelever og unge arbeidere tok del i konferansene. De fleste av dem kom spesielt for å være med på to forskjellige kurs for unge fra alle kontinenter.

Professor Theophil Spoerri, som var dekanus ved universitetet i Zürich, holdt et åpningsseminar om troens vesen. Vi gjengir utdrag.

Den egentlige verden er mennesker. Og «åkeren» er den del av verden som er min. Akeren, det er jeg.

mer noe til oss. Det er det vidunderligste som kan hende oss. Ingen må gå herfra med angst for sin grense. For man kan vite: Når jeg engang ikke kommer lenger og alt er slutt, da begynner noe annet. Det finnes et engelsk ordspråk: «Man's extremety is God's opportunity.» (Menneskets grense er Guds sjanse.) Og ved denne grense blir alt snudd om. I stedet for å tro at jeg må gjøre alt for å komme til Gud, merker jeg at det er Gud som kommer til oss. Jesu Kristi budskap var: «Guds Rike er kommet hit, vend derfor om og følg meg.» Hva betyr det å vende om? Nettopp at jeg vet der er en grense hvor jeg ikke kan komme videre, og der kommer det andre inn i mitt liv. Jeg er ikke alene lenger. Alt jeg gjør nå, har sin årsak i den kraft som kommer fra den andre siden av grensen. Om man har noe navn på den eller ei, er ikke så viktig. Vår venn Maurice Mercier, tidligere generalsekretær i Det franske tekstilarbeiderforbundet, som var kommunist og kjempende ateist, hadde oppdaget noe som han kalte «de usynlige krefter». Og når Mercier talte om «les forces invisibles» var det mer virkelighet enn for mange som snakker så lettvent om Gud. Det var en kraft som ledet hans liv i de vanskeligste øyeblikk, en kraft som engang bevarte ham fra å falle i Gestapos hender. Det var noe virkelig. Og jeg håper at det må

være noe virkelig for enhver av oss som tar ordet Gud i sin munn, en kraft som forvandler hans liv.

Porten går opp

Når vi slik har lagt kursen om, blir alt annerledes. Den stille stund blir noe annet. Istedet for å ta frem sin lille bok om morgenen og skrive i den som en annen skoleoppgave, og så utføre det, blir den stille stund noe vidunderlig: man er som i et himmelsk magnetfelt. Et magnetfelt som bringer det nærmeste og det fjerneste sammen. Min hustru og verdensrevolusjonen. Leonardo da Vinci har formet en vidunderlig setning: «Non si volta, chi chi a stella é fisso.» (Den vender ikke om som stiler mot en stjerne.) Det samme skjer med Dante. Mot slutten av *Den guddommelige komedie* kommer Dante, dette veldige åndsmenneske, til sin grense: «All'alta fantasia qui manco forza.» (Til synets storhet sviktet her min evne.) Men dette er vendepunktet; kraften kommer fra den andre siden:

Ma già volgeva mia disio
e'l valle,
Si come rota ch'igualmente
è Mossa,
L'amor che move il sole
e l'altre stelle.

(Men trang og vilje alt mot
lyse fjerner ble satt i sving

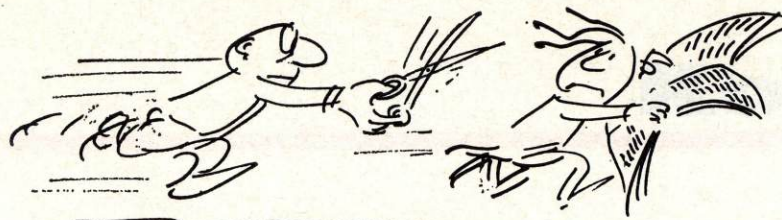
— lik hjul med rørsler jevne —
av kjærlighet som svinger sol
og stjerner.)*

Det er det neste. Mine ønsker og min vilje forbundet med den kjærlighet som beveger himmelen. Det er den stille stund når man lever i denne dimensjon. Da er også de fire absolutter der. I stedet for å være en botsøvelse, er de porter som før var lukket og som nå går opp. Absolutt ærlighet er porten til min neste, til sanne forhold mellom mennesker. Absolutt renhet er porten til å skape, til gudgitt skaperkraft. Absolutt uselvishet er porten til frihet. Absolutt kjærlighet er porten til enhet av himmel og jord.

Slik at andre forstår

Denne store dimensjon, som kan komme inn i alt hva vi tenker og gjør, henger også sammen med spørsmålet om autoritet. Her vil jeg sitere en venn som sa følgende om en annen: «Han har alle de rette ordene, men musikken mangler.» Vi kan gjøre krav på autoritet, men når vi ikke kan tale med den musikk som kommer fra den andre siden av grensen, da nytter ingenting. Og jeg ønsker av hjertet at alle kunne lære denne musikk. Å kunne snakke slik — selv om man må si noe hardt — at den andre kan forstå det og komme et stykke lenger på veien mot Guds Rike.

*) Gundelach.

klippet

Christopher Derrick i The Times, London, har skrevet nedenstående artikkel om inflasjonen (31. august 1974):

Inflasjonens moralproblem

Ingen går til isenkramen når han skal ha brød, ingen tilkaller skattefuten når han har tannverk. Men en hel del av oss — i vår bekymring for inflasjonen — vender oss til politikerne.

Jeg foreslår at problemet ikke sorterer under dem — at svaret (hvis det finns et svar) har meget lite å gjøre med nye lover og politikk. Inflasjonen er virkelig nok, med skremmende symptomer og konsekvenser både på det politiske og økonomiske plan. Men i grunnen er det et religiøst og moralsk problem; dets løsning (hvis der er noen) er å finne i den butikken som prestene og predikantene og profetene og moralistene driver. Til nød kan kanskje politikerne og parlamentarikerne lindre skaden, men de makter ikke å gå til roten av problemet.

Hva er da inflasjon? Det er økonomenes ord for overforbruk, for å leve over evne, for å bruke mere av kassa enn du legger i den. Dette er blitt en meget utbredt praksis i de «utviklede» land — i vårt mere enn

de fleste. Faktum er at vi er alle blitt så store på det; vi er begynt å ta for gitt en helt urealistisk oppfatning av den levestandard vi synes tilkommer oss, som om den var en sorts gudegitt rettighet. Hvorfor skal ikke jeg spise filetbeff til middag hver dag? Hvorfor skal ikke jeg ha jet-ferie på Mallorca hvert år? Hvorfor skal jeg arbeide hardt i timevis i en langtekkelig jobb, lavt lønnet?

To og to er fire

Dessverre, det er ikke noe «skal», «skal ikke». De aritmetiske fakta er hva de er. Verden kan simpelthen ikke produsere så mange filetbiffer, og dens tilgang på jet-brennstoff minsker stadig. Det er ikke spørsmål om moralske rettigheter i det hele tatt. Her i verden er ethvert menneske nakent og sultent inntil noen gjør noe med det — og det er vanligvis vanskelig og slitsomt. Intet samfunn kan fungere hvis ikke en meget stor del av dets befolk-

ning er innstilt på hardt arbeid med ensformige gjøremål som gir en forholdsvis beskjedne avkastning. Å bli harm over det, er å bli harm over at to og to ikke blir femten.

Den fremherskende myten i dagens samfunn kolliderer med disse lite tiltalende fakta. Myten jeg mener, er den ubiologiske utviklingsmyten, fremskrittmyten, tanken at forandring betyr forbedring, og at selve begrepet tid er en medvirkende velvillig faktor i det hele. I den folkelige og økonomiske fremstilling blir dette til «de økende fordringers revolusjon». Din bestefar var fattig, din far klarte seg bedre, selv lever du komfortabelt, du håper at dine barn skal oppleve den store komfort, kunne ta det med ro og «forbruke» så meget de vil uten altfor meget anstrengelse. Dette mener du er historiens og fremskrittets naturlige gang; og hvis ikke det går slik, mistenker du straks et eller annet ondsinnet komplott — kanskje et sjofelt konservativt komplott, kanskje et sjofelt fagforeningskomplott. Er det slik du tenker, tar du for det meste feil. Takket være energi-tilgangen og også av andre årsaker er vår senere tids velstand bare en kort periode av overforbruk — det kan aldri bli slik for godt.

Vi har lukket øynene for disse kjennsgjerningene og oppført oss som om vi har arvet
Forts. neste side

femten tusen kroner og gått i gang med å bruke dem opp med tusen kroner dagen. Dermed har vi bygget dødssyndene inn i samfunnsstrukturen: hovmod, misunnelse, griskhet, fråtseri og lathet. Resultatet er det vi kaller inflasjon; og for å påskynde prosessen har vi raskt glemt to gode gamle prinsipper — nemlig at det er en skam, en moralsk defekt, å ha gjeld; og prinsippet (som lenge har vært hevdet av enhver kristen moralist) at åger er synd.

Ingen vil hjelpe

Dersom disse to prisippene blir knesatt igjen, og dersom de fem dødssyndene blir angret, opphører inflasjonsproblemet av seg selv. Men hvor sannsynlig er det at det skjer? Politikerne vil ikke hjelpe til; de vil bli gjenvalgt, og man kan gå ut fra at de vil fortsette å snakke som om den eneste virkelig store oppgaven er å gjøre det britiske folk enda fetere.

Det eneste som virkelig kan «redde landet» er de nedsatte fordringers revolusjon. Den som skjeler til neste valg har ikke råd til å se dette i øynene. Men ingen av partene i industrien har råd til det heller: kapitalistene, ledelsen, arbeiderne — alle er avhengig av vår fortsatte henfallenhet til et konsumnivå som det ikke er mulig å opprettholde. De fem dødssyndene er deres daglige brød, de ligger nemlig bak hver ene-

ste reklamekampanje, hvert eneste fagforeningskrav.

Sankt Fransiskus

Altså gjenstår Kirken, og den burde vite hva det dreier seg om: inflasjon er et teologisk spørsmål (siden den ubiologiske utviklingsmyten er en ukristelig villfarelse) og også et moralsk spørsmål (siden de fem

dødssyndene er dødssynder). Kan Kristi tjener hjelpe oss, med lederskap og lære, og moralske formaninger?

Hvis de ikke kan det, eller ikke vil være brydd, så ser det stygt ut. Løsningen på inflasjonen er å finne i deres butikk. Men er butikken tilstrekkelig bemannet?

Hellige Fransiskus, kom tilbake! Vi trenger deg!

Bruk
kvalitetsprodukter
fra
A S SABA

Kort nytt

INDIA

Det asiatiske skuespillet *Song of Asia* er blitt vist på hindi for over 10.000 arbeidere og arbeidsgivere i Bombay i oktober. Det var en serie rosende kritikker i avisene. *The Times of India* beklager at showet ikke skal vises lenger i Bombay, «for alle som ser det vil ha utbytte av det på en eller annen måte». *The Indian Express* skriver at «MRA-filosofien om kjærlighet, toleranse, tilgivelse, fremstilles i en enkel, direkte stil som går rett til hjertet. Hvert innslag i revyen presenteres med smak og verdighet, og en stor skuespillerstab fra 14 forskjellige land, inklusive Papua, Australia, New Zealand og Sri Lanka, viser et glimrende eksempel på spontant teamarbeid . . . Høyst underholdende utsnitt av asiatiske kultur presenteres fargerikt og imponerende.»

På toårs-dagen for Bombay Televisjon sendte stasjonen en halv times utdrag av *Song of Asia* i den beste sendetiden.

BERLIN

En europeisk reisende styrke på ca. trediver personer innledet en aksjon i Berlin den 18. oktober på invitasjon fra de samme som tok initiativet til en større konferanse i Berlin sist påske, lektor Heinz Krieg og hans familie. Borgermester Klaus Schütz står også bak invitasjonen. Vi bringer mer stoff fra Berlin i neste nummer av Ny Verden.

SKOTTLAND

Studenter ved universitetet i Edinburg skal arrangere en internasjonal påskekonferanse for studenter og unge arbeidere til neste år, som en fortsettelse av samarbeidet fra lignende konferanser i Oxford, Paris, Berlin og Caux.

NY BOK

På bokmessen i Frankfurt i høst ble det presentert 87 MRA-publikasjoner, blant dem en ny bok av Garth Lean: *Good God, it works!* Forfatteren beskriver bokens tema som «et eksperiment med

tro». «I vår familie har vi erfart det motsatte av den komfortable men tragiske løgnen at det bare er gode mennesker — helgener sogar — som kan bli ledet av Guds ånd,» sier Garth Lean. «Vi har eksperimentert lenge nok til å vite at det faktisk finnes et veldig lager av visdom og åndelig styrke tilgjengelig for enhver som vil undersøke selv. Og det fantastiske er at oppdagelsesferden kan begynne med en gang, her og nå, og den tar aldri slutt. Ingen er for gammel eller for ung, for dum eller for klok.»

SVENSKES STUDIEGRUPPER

Fra hele Sverige kom folk til Lundsbrunn i Vest-Sverige i begynnelsen av oktober. Initiativtageren til samlingen var en politimann som kom med i en studiesirkel omkring boka *Det nye menneske* ifjor. Det har vært 40 studiesirkler med denne MRA-boka i Sverige, finansielt støttet av statens voksenopplæringsprogram.

KANADAS MÅLSETTING: MAT TIL VERDENS MILLIONER?

Et nytt kanadisk MRA-senter er åpnet, i den fransk-talende delen av byen Montreal.

Farmeren John Bocoock, som er styreformann i den kanadiske MRA-stiftelsen, talte ved åpningshøytideligheten, om Kanadas nasjonale målsetting: «Kunne vårt nasjonale hovedmål være å sørge for at verdensbefolkningen får nok å spise? Som jordbruker vet jeg at jeg må produsere mer og ta mer ansvar for distribusjonen av maten. Dette krever en holdningsforandring. Mitt mål i livet er å skaffe mat til Guds barn og ha omsorg for dem. Til det må industri og regjeringer engasjeres.»

Til stede ved åpningshøytideligheten var arbeidsministeren i staten Quebec og representanter for industri og fagforeninger. Hovedtaleren var den kjente hollandske industrilederen Frederik J. Philips, styreformann i Philips Electric, som fikk et hilsningstelegram fra statsminister Pierre Trudeau til anledningen.

neskehetens behov og muligheter. Det stimulerer og utvikler talenter, intellekt og følelser. Det skaper selvstendige og uavhengige mennesker.

«Fri kjærlighet» er ofte et dekke for menn som ønsker å bruke kvinner som utslagsvask for sine egne frustrerte følelser og lidenskaper. Kvinnen, uthungret på virkelig omsorg og fellesskap, klynger seg til dette visne surrogat. I og utenfor ekteskapet.

Misforhold

Mange tenåringer blir ført inn i samleiet av frykt for ikke å bli anerkjent av gjengen. De voksne lager statistikk over deres seksuelle vaner og konkluderer at galt multiplisert med tusen blir rett.

Hva lærer tenåringer i skolen om å bruke hjerte, hjerne og vilje i et skapende forhold til hverandre? Hvor mange fargeplansjer og lysbilder tas i bruk for å lære dem virkelig uavhengighet?

Aftenpostens leder den 12. oktober begynner med følgende sats: «Når man diskuterer abortsaken, kan man lett komme til å gjøre den feil at man tar som utgangspunkt et idealsamfunn som ikke eksisterer.» Og litt senere står det: «Man må ta som utgangspunkt det samfunn vi lever i, med dets skrupelige mennesker.»

Etter min mening er det en

halv sannhet. Et folk som ikke tar sitt utgangspunkt i en ideell målsetting, en visjon, vil snart la sin kynisme forme og farve fremtiden. Vår synd, våre unnskyldninger og vår defaitisme vil aksellerere oss inn i nye «virkelighetsmønstre» — som vi igjen må ta nytt utgangspunkt i. Den relative norms skilbrett til ukjente dybder.

*

Diriger Deres
import via

KRISTIANSAND

med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

**Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.**

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

En liten blomst til "Dagens Nyheter"

«Den velfødde pornografi-handel rystes. Den innflytelsesrike Stockholms-avisen *Dagens Nyheter* vil ikke lenger akseptere illustrasjoner fra sex-klubber og pornografiske kino-annonser. Avisen forteller at leserne har protestert i mange år, og at illustrasjonene altfor ofte har fremstilt kvinnen som et mål for utbytting.»

Ovenstående sto nylig å lese i britisk presse. *Dagens Nyheter*s beslutning har utvilsomt gjort inntrykk.

I Norge er det *Dagbladet* som har konkurrert med *Dagens Nyheter* når det gjelder å tjene snuskete penger på å diskriminere og utbytte kvinnen gjennom slike annonser. I sine ledere har *Dagbladet* vært den undertrykte forsvarer. Men en ting er prinsipp, en annen penger. Men kanskje *Dagbladet* en dag vil følge sin svenske kollegas eksempel. Mens vi venter på det, sender vi en liten blomst til *Dagens Nyheter*.

E. E.

ACEROLA PLUS

Naturligt C-vitamin

från Acerola Körsbär, Nypon, Svarta Vinbär och Paprika.

Acerola Plus tillverkas i tropikerna. Acerola Körsbär växer i Västindien. Frukten är 28 gånger rikare på C-vitamin än apelsin.

Redan 1945 lade professor Asenjo fram de vetenskapliga bevisen om fruktens enastående höga C-vitaminhalt.

ACEROLA PLUS säljs
som tabletter och in-
stantdryck i HÄLSO-
KOSTAFFÄRERNA.

Goda tuggbara tabletter i förpackningar om 50 st, 100 st, 250 st och 750 stycken. C-vitamin-halt 100 mg per tablett. Finns även i starkare dosering 300 mg och 500 mg per tablett.

Som instantdryck osötad 2000 mg per tesked och sötad 1000 mg per tesked.

JUST NU SÄLJS ACEROLA PLUS om 40 tabletter och 100 tabletter på TREVLIGT PRESENTGLAS. LÄMPLIG JULKLAPP. Pris 40 st 8.90 — 100 st 15.70.

IMPORT. Naturprodukter. Storgatan 4 - 703 61 Örebro, tel. 019/18 33 60. Även postorder expedieras — om inte Acerola Plus finns på er plats

BÅTPLANER?
Rådspør
Båt-PONTUS
Gøteborgs
Frihavn
Tel: 51 07 04

Båt
PONTUS